

2. KAPITOLA

SVÍČKAŘOVA CHATA

Dům Malachyho Boyla dýchal; tím si byl Fionn téměř jistý. Za propleteným trnovím se zvedal a klesal, tu a tam se po nich juknul. Kouř se dál vinul do nebe, ale po Fionnovu dědečkovi nikde ani stopy.

„Dělej,“ zavrčela Tara. Jak vláčela kufr po úzké cestě, chrtila na Fionna kamení. „Ráda bych se tam dostala ještě v tomhle století!“

„On neví, že přijedeme?“ Fionn sledoval napůl cestu a napůl dům před nimi. „Neměl se s námi sejít dole na mole?“

„Je starej,“ odvětila Tara.

„Nemůže chodit?“

„Chceš snad, aby tě nosil jako malý děčko?“ Rázné *tu-d-um* kufru její slova ještě podtrhlo. „Nebo nedokážeš vylízt na kopec sám?“

„Já tu přece nejsem sám,“ odsekl Fionn. „Jsem tu se samotným Satanem.“

„Sklapni,“ sykla Tara.

„Jen mi to připadá neslušný,“ zamumlal Fionn. „Máme být jeho hosté. A ani nevíme, kam jít.“

„Já vím, kam jít. Už jsem tu byla, akorát jsi mě posledně nezpomaloval ty.“

Fionn obrátil oči v sloup. Zdrželi se skoro pět minut, když Taře na rameno sedla včela. Honila ji po mysu a Tara vřeštěla a poskakovala, jako by šlo o obřího grizzlyho.

„Tak nás veď, Kolumbe,“ ucedil Fionn a pochodoval za ní.

Fionn si myslel, že jeho očekávání už nemůžou klesnout níž. A přece.

Chata byla malá a podsaditá, vklíněná hluboko do země a zavalená změtí stromů a trní. V místech, kde se odlupoval bílý nátěr, vykukovaly hrany kamenného zdiva. Střechu tvořila břidlice, ale na okraji se některé tašky odlomily a spadly do popraskaných okapů. Okna kalila špína a parapety byly přeplněné odkvetlými květinami, jejich stonky se skláněly do zahrady, jako by hledaly ztracené okvětní lístky.

Byla to exploze zmatku a barev a Fionn nenáviděl každý coul. Chtěl se vrátit do Dublinu za matkou, do jejich stísněného bytu, poslouchat sousedy nahoře, jak dělají, že potají nechovají pitbulteriéra, a jak uvažují, co si objednájí u Číňanů.

Minuli starou poštovní schránku označenou vybledlým irským nápisem: *Tír na nÓg*.

Země mládí.

Ironie, pomyslel si Fionn. A pak si zafixoval do paměti, že si musí ověřit, co slovo „ironie“ vlastně znamená, než ho vysloví nahlas před Tarou.

Branka slabě zavržala, když ji za sebou zavřel.

„Vypadá dost ponuře, co?“ Tara se neobtěžovala šeptat, přestože teď stáli na místě, které by možná někdo nazval zahradou, ale Fionnovi připomínalo spíš salát. „A vnitřek mě taky deptá.“

Zase to slovo.

Fionn se pomalu otáčel. „Proč by tu vůbec chtěl někdo bydlet?“

„No, jinde mě prostě nechtěli.“

Fionn se zastavil. Cévy ve tvářích se mu prudce roztáhly.

Ve dveřích chalupy stál jeho dědeček. Vypadal imponantně – vysoký a šlachovitý, lesklá pleš, široký obličej a k němu pasující nos. Ten stejný nos Fionn proklínal den co den v zrcadle, kam až jeho paměť sahala. Na špičce dědova nosu seděly velikánské kulaté brýle s rohovinovými obroučkami. Jeho oči tak vypadaly větší a vytřeštěnější než ve skutečnosti. Ruce a nohy měl neuvěřitelně dlouhé, ale v příliš velkém tvídovém obleku přesto působily drobně. Vypadal, že se někam vystrojil, jenže takhle byl nastrojený už padesát let, a oblek se už na něm rozpadal.

Dědeček pohodil hlavou, otevřel ústa, takže Fionn viděl všechny jeho zuby – šedivější i bílé –, a zasmál se. A smál se a smál se a smál, až si Fionn představil, jak kolem něj jeho smích víří jako tornádo a vítr si pohrává s jeho srdcem.

A pak se Fionn zasmál taky. Rozpačitě a nuceně, ale když se smál, neměl aspoň čas myslet na to, že mu tohle nepřipadá ani tak moc jako dobrodružství, ale spíš jako vězení, ani na to, že máma zůstala uvnitř šedivé budovy v Dublinu, obklopená velice zaneprázdněným typem lidí nosících drahé svetry a nóbl brýle. Smál se, aby těmhle myšlenkám zabránil proměnit se v něco smutného a ošklivého, co vypadalo a znělo dost podobně jako pláč.

Před Tarou Fionn brečet nebude.

Tohle nebudou ubrečené prázdniny. I kdyby to vůbec žádné prázdniny nebyly.

Když smích ustal, dědeček se na Fionna dlouze, vytrvale zadíval.

„Nuže,“ pravil a prudce sklonil bradu. „Konečně se poznáváme.“

Sehnul se pod nízkou zárubní a prstem ohnutým jako sloup kouře, který je zavedl po útesu nahoru, jim pokynul, ať jdou dovnitř.

Tara vyrazila po pěšině a přes rameno ještě prohodila urážku: „Gratuluju, Fionny. Konečně jsi našel někoho stejně divného jako ty.“

„Bacha na tu včelu!“ Když Tara vyjekla a odtancovala do chaty, tíha na srdci mu trochu opadla.

Fionn zavřel dveře a málem vrazil do věšáku, na němž visely jako rekvizity klobouky a deštníky, celé pokryté tlustou vrstvou prachu.

„Páni,“ ujelo mu, zatímco vykuleně zíral na police, které se táhly podél malého obývacího pokoje, sahaly od podlahy až

po strop a pokračovaly do kuchyně, kam bylo vidět klenu-
tým dřevěným průchodem.

Každíček kousíček místa v už tak přecpané chalupě patřil
policím a všechny police zaplňovaly svíčky.

Každá byla označená spirálovým krasopisným písmem.
Podzimní přehánky a *Letní dešť* se tísňaly mezi *Mlhavými Ve-
likonocemi* a *Bílými Vánoce*mi, zatímco ostatní jako *Nečekané
tornádo na oslavě Josiiných dvanáctých narozenin* nebo *Splašený
drak Seana McCauleyho* byly podivně konkrétní. Štítky za-
bíhaly až k těm nejkratším okamžikům, například *Planoucí
úsvit, únor 1997* nebo *Jasně oranžový soumrak, srpen 2009*, a ně-
které tvořila nejasná irská slova jako *Suaimhneas*, čili „mír“,
nebo *Saoirse*, čili „svoboda“.

Na jedné svíčce se psalo jednoduše *fadó fadó – před dávnými
mi časy*. To mohlo znamenat cokoli. Mohla to být doba ledo-
vá či doba bronzová, nebo to období, kdy irští mniši smolili
rukopisy a z nějakého důvodu, který Fionn už zapomněl, se
schovávali ve velkých kulatých věžích.

Fionnovu pozornost upoutala *Hrozící nebesa nad aphortskou
pláží*, svíčka, která vypadala jako vyřezaná z běsnící bouře.
Spodek byl tmavě šedý, ve stoupajících spirálách se kolem
kupily mraky, dokud vosk nepřetekl přes okraj a nepřešel
do sytější fialové. Prostředkem se klikatil stříbrný blesk, a čím
déle na něj Fionn zíral, tím víc se mu zdálo, že by mohl z po-
lice vyskočit a prásknout vzduchem okolo.

„Takže si dáte čaj,“ řekl dědeček. Nebyla to otázka, ale Fi-
onnovi se ulevilo. Některé věci jsou v celém Irsku stejné.

Tara se vzdálila do rohu obývacího a hledala v batohu nabí-

ječku na telefon se stejným zoufalstvím, s jakým umírající člověk pročesává poušť ve snaze najít vodu.

Fionn se sklonil pod trámem a zabloudil do chodby, kde se dům rozbíhal do dalších tří pokojů a stěny vypadaly, že se naklánějí dovnitř, jako by mu chtěly pošeptat tajemství. I tady byly svíčky. Některé malé – jako jeho malíček. Jiné duhové, a z dalších vyrůstala tráva. Některé měly podivný tvar – připomínaly dešťové kapky, deštníky a měsíčky poseté krátery. Byly tu mraky tak kulaté a načechrané, že do nich Fionn musel dloubnout, aby se ujistil, že jsou z vosku, a ne z páry.

V obýváku plápolala na krbové římse jediná svíčka. V celé chalupě byla největší – velikánská vosková tabule uveleбенá ve žlabu z tlustého skla, stejně hlubokém jako Fionnovo trápení. Měla světle šedou barvu, ale ve středu, kolem knotu, vosk mramorovaly pramínky modré – tyrkysové a safírové a akvamarínové. Nebesky blankytné proužky se prolínaly s mořskou modří, a dokonce, toho si Fionn nemohl nevšimnout, i s odstíny jeho školní uniformy – vyblité námořnické modré.

Teď, když slunce zapadalo někam za spleť stromů tam venku, se jednalo o jediný zdroj světla. Vůni si Fionn nedokázal zařadit, ale něco v něm rozvířila.

Připomínala mu mořský vzduch, ale v nosních dírkách ho tolik neštípala. Do toho se mísily další věci. Voda? Ne. Ne jen tak *ledajaká* voda. Fionn pevně zavřel oči. Připadalo mu, jako by měl odpověď pohřbenou někde v kostech, a pokud zavře oči a bude se dost silně soustředit, možná ji z hlubin vytáhne a vypáčí ze sebe to, co má na jazyku.